

Raons d'esperança

MARIA AUXILIADORA A CIUTADELLA

J. Bosco Faner Bagur

Un bon dia, en el recer que em regalena les hores de quietud vesperina, i pensant en els tres santuaris més importants de Menorca, vaig escriure un poema: «Corona d'estels»: «A l'espai del cel/ que Menorca cobreix/ hi ha més d'un estel/ que a tots ens se-gueix/ amb esguard fidel./ Estels de Patrona/ que el Toro engalonen/ fent-lo la icona/ més atraient./ Estels de Patrona/ que auxili- en els crits/ que provoca l'ona/ de tants d'afligits./ Estels de Patrona/ amb Gràcia polits/ que el cel acarona/ i alleugen les nits./ Estels prou distints/ que dibuixen el cel/ amb desiguals tints/ i amarats de zel».

Avui vespre, la imatge de Maria Auxiliadora sortirà del seu Santuari i es passejarà en processó pels carrers de Ciutadella. El salesià ciutadellenc, Rafel Casanovas, en el seu llibre «1899 Menorca, Maria Auxiliadora i la obra salesiana», retreu que l'origen de la devoció de Maria Auxiliadora a Ciutadella té un nom: el bisbe Fra Juan A. Díaz Merino, bisbe de Menorca els anys 1832-1844. El lema d'aquest bisbe fou: *Honor et onus*, i el practicà. Mai no s'oblidà que havia vestit l'hàbit dels dominics. El seu despeniment, el seu recés, la seva pregària i el seu menjar auster indicaven clarament que a pesar de la seva dignitat episcopal, era un vertader i exemplar religiós.

L'episcopat del bisbe Merino no fou

Avui vespre, la imatge de Maria Auxiliadora sortirà del seu Santuari i es passejarà en processó pels carrers de Ciutadella

facil. Escrigué una carta pastoral (13 de novembre de 1833) tot demanant els auxilis divins «contra les turbulentes agitacions dels maquiavèlics enemics de l'altar i del Tron». Mort Ferran VII (29-IX-1833) esclata una guerra civil que dura del 1833 al 1840 (regència de Maria Cristina i primera guerra carlista). Patí un «reglament d'impremta» (una censura d'Estat) on es feria, entre altres coses, les atribucions essencials de l'episcopat amb vista al seu magisteri. A més, l'any 1835, visqué la cruel manca de religiosos. El capità general de les Balears disposà, el 12 d'agost, la supressió de tots els convents de regulars de la seva província, manant que els religiosos eva-

uessin immediatament el Claustre, i no tornessin més amb l'hàbit del seu Institut. Fou, vivint aquestes i altres circumstàncies, quan demanà a la Santa Seu la concessió de l'Ofici i Missa de Maria Auxiliadora per a la seva diòcesi de Menorca: *Ad augendum et fovendum devoti animi sensum erga sanctissimam Dei Genitricem*. Per augment i creureu de la devoció a la Mare de

Déu. La resposta vingué de Roma, firmada el 13 d'abril d'aquest any, amb el vistiplau del Papa Gregori XVI (1831-1846). A Menorca, la primera festa de Maria Auxiliadora se celebrà un dimarts: el 24 de maig de 1836. Dia 24 passat, va fer 180 anys.

El Santuari de Maria Auxiliadora de Ciutadella ha acollit, durant anys, les pregàries, les lloances a Déu i les gràcies de no pocs ciutadellencs i d'alguns més menorquins. A tothora hi ha gent que prega i just des del començament del dia. Jo vaig aprendre a pregar a casa i en aquest Santuari. Les pregàries que en ell es viuen, sobretot durant el mes de maig, són corregudes i valorades. Mahatma Gandhi deia: «La pregària no es un entreteniment ocios per alguna anciana. Entesa i aplicada adequadament, és l'instrument més potent per a l'acció».

Aprofitem els nostres santuaris, preguem! Qui prega converteix la seva acció amb benefici pels demés. Felicitats Ciutadella i gràcies als salesians.

A vueltas con España

BRECHA GENERACIONAL EN EL PSOE

José Luis Gómez

Siempre existió la izquierda a la izquierda de PSOE e incluso una ala izquierda en el PSOE. No es ninguna novedad lo que a veces se quiere presentar como tal. La diferencia está en que nunca hubo una izquierda tan ineficaz como la actual, lo cual explica que el PP, dañado por la corrupción y los recortes, se mantenga a flote y siga en el Gobierno. Dicho de otro modo: los estrategas del PP y sus medios afines hacen mejor el trabajo que sus adversarios del PSOE, tal vez porque estos últimos perdieron el rumbo, se desunieron y también se quedaron sin importantes apoyos mediáticos. Sea o no completamente cierto el análisis de Alejo Vidal-Quadras - «Podemos fue una creación del PP para dividir al PSOE», dijo en elplur.com, las palabras del ex vicepresidente del Parlamento Europeo y alto cargo del Partido Popular sorprenden cada vez menos cuando recuerda que «Pablo Iglesias está ahí porque el PP lo

A diferencia del PSOE, Podemos no es una amenaza para el PP ni lo será nunca, salvo que desaparezca la clase media

ha creado», una vez que «el PP le ha hecho crecer en los medios de comunicación para debilitar al PSOE y garantizarse el poder». A diferencia del PSOE, Podemos no es una amenaza para el PP ni lo será nunca, salvo que desaparezca la clase media, lo cual parece improbable: España no es Venezuela. Y menos aún, tras relegar a Íñigo Errejón. A día de hoy, las cosas están mucho más claras y el PSOE tiene todo a su favor para iniciar la remoneda. De la mano de Pedro Sánchez se convierte en el primer gran partido donde se produce la brecha generacional, bajo un nuevo esquema organizativo: un líder de militantes, simpatizantes y votantes. Nada muy distinto de los exitosos modelos de Bill Clinton en las filas demócratas o de Tony Blair en el laborismo. Su objetivo es alcanzar la inmensa mayoría de los votos que, en el eje del 0 (Izquierda) al 10 (derecha), están entre el 3 y el 7. Pedro Sánchez -máxime sí, como parece, se deja asesorar por Josep Borrell- tiene todas las de ganar en un país donde, una vez recuperado el nivel del PIB previo a la crisis, alguien tendrá que saber repartirlo mejor, para que España sea menos desigual, tenga menos precariedad y, en definitiva, la clase media recupere masa crítica. Al tiempo.

L'Institut Menorquí d'Estudis, els 30 anys

RECERCA I COOPERACIÓ, DOS EIXOS COMPLEMENTARIS

Adolf Sintès
Secció de Ciències Socials

Parlar dels trenta anys de l'Institut Menorquí d'Estudis, com se'm demana, pot resultar una mica agosarat per a una persona que no hi porta ben bé els últims quatre, però la proximitat a qui en va ser l'ànima durant tant de temps, Josep M. Vidal Hernández, i la constant i més que positiva resposta de tots els membres a qui havia sol·licitat assessorament per als meus humils estudis de recerca me'l feren proper de molt abans.

Sortosament, la tasca de tres dècades de l'Institut no és sintetitzable en uns breus paràgrafs. En aquests articles commemoratius, algú ja ha parlat de la dicotomia entre els membres de l'interior i els de l'exterior, encara que la línia divisòria és molt fina, ja que la majoria dels exiliats -majorment al front de càtedres

universitàries sempre tenen un peu, i sovint una segona residència, a Menorca. Aquesta diversitat de perspectives, virtualment lligades per les noves tecnologies, enriqueix la feina del dia a dia. Als de l'interior ens arriben una sèrie d'inputs, que intentem canalitzar, generalment amb èxit, però alguna vegada no aconseguim fer-los arribar a bon port, com recentment amb un estudi històric-coarxivístic sobre la producció d'oli d'oliva per al qual els productors cercaven l'aixopluc acadèmic de la institució.

El balanç de resultats és ingent, tanmateix, i el feix d'estudis generats per les cinc seccions, ben divers. En puc donar fe des de Ciències Socials, que engloba de l'economia a l'educació i l'antropologia. Una transversalitat essencial per a una institució de referència, que alhora és capaç de teixir una teranyina de complexitats amb altres entitats culturals,

educatives o econòmiques. Podríem destacar les de l'àmbit de la salut (Escola de Salut Pública), turisme (Grup de Recerca Turística), formació (UIMIR), planificació (Directrius Estratègiques), gastronomia (gestació de l'associació Fra Roger), re-

cerca (Trobades Científiques de la Mediterrània) i altres. També són molt remarcables els estudis emparats per les beques de recerca, convocades anualment, i la recuperació, els darrers anys, de la característica tasca editorial.

Podria finalitzar amb allò tan rebregat de si l'IME no existís, l'hauríem d'inventar, com pretén Lanzarote tot seguint un model acadèmic capaç de restar al marge d'avatars polítics, però felicitament ja fa trenta anys que existeix l'IME. Ara només cal reorientar i potenciar aquells aspectes que ho necessitin, que alguns n'hi deu haver en una institució que ja té una edat.

El balanç de resultats és ingent, tanmateix, i el feix d'estudis generats per les cinc seccions, ben divers